

РОМАН ПОДОЛНИ КОЙ ЩЕ ПОВЯРВА

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Кафенето беше малко и уютно като длан, която подлагаш под главата си.

Затова пък погледът на съседа ми по маса беше студен, по-студен от сладоледа, който ми донесоха. И аз съвсем не очаквах, че тази тъмни очи тъй бързо ще станат топли и съседът ми по маса, кимвайки към масата до прозореца, ще каже:

— Ето че онази двамата ей сега ще се счепкат.

Двама младежи, изблъсквайки столовете, се уловиха един друг за реверите на саката.

— А сега ще влезе милиционерът — продължи съседът ми делово.

И милиционерът влезе и раздели разгорещените младежи.

— А сега към разговора ще се присъедини и продавачката.

Покрай нас, към прозореца, решително се запъти келнерката.

— А сега...

Той като че ли правеше репортаж, само че думите му изпреварваха действието.

Беше смешно и малко странно. Макар че, собствено, защо? Скандала той, разбира се, предсказа по случайно дочута фраза. Постовият видя скандалджиите през прозореца, а да се досети, че келнерката ще се погрижи за сметката, не беше кой знае колко трудно.

— А сега — каза той — ние ще се запознаем, ще станем и ще излезем оттук.

... Вечерта, на прощаване, той каза, без да ме пита, без да ме уговаря, просто така:

— Ще се срещнем утре в седем до Большой театър.

— Значи, до утре, Виктор... А по-нататък как?

Лицето му за секунда стана тържествено.

— Фамилното ми име ще прочетете утре във „Вечерка“. Под стихотворението на трета страница. Довиждане!

... По пътя за срещата аз купих вестник. В него имаше само едно стихотворение. Под него стоеше: Павел Будкин. Но — Павел? Значи, не е той. Излъгали са го... Обещали са му, а не са го отпечатали.

— Добър ден, другарю Будкин!

— Фамилията си беше на мястото?! — зарадва се той.

— Но... значи, вие не се казвате Виктор, а Павел, така ли?

— Не, Виктор съм... А вие решихте, че във вестника ще бъдат отпечатани мои стихове, така ли? Но нали ви говорих — спомнете си — само за подписа, без името, само фамилията. Само за фамилията.

— Павел да не е ваш брат?

— Аз съм единствен син. И от вас за пръв път чувам, че си имам поет-адаш.

— Е, стига шеги. Не лъжете.

— Бих се радвал, ама не мога. Разбирате ли, всичко, което казвам, се оказва истина. Само при едно малко условие: ако ми вярват.

— Ами хайде, кажете сега, че в същата минута ще завали дъжд — аз погледнах небето.

— Аз мога да кажа, но вие няма да повярвате. Следователно думите ми няма да бъдат и лъжа. В това, което не вярват, не е лъжа, нито измама. Нима приказките лъжат?

— Значи, задължително е аз да ви повярвам?

— Вие или някой друг... Но по-добре вие!

— А как разбрахте това? Е, това, че не можете да лъжете?

— Ами похвалих се веднъж на една позната, че утре ще изпълня плана двеста процента. А много добре знаех, че не мога. Едва до деветдесет го докарвах.

А на сутринта ми дойде в главата една мисъл... е, едно приспособление. Гледам, към края на смяната — двеста процента. Едва тогава си спомних какво бях надрънкарал предния ден. Оттогава просто не знам какво да правя. Закъснях веднъж за работа, казах, че майка ми се е разболяла, а след час ме извикаха при нея от завода... Пошегувах се с Борка — мой приятел, че Ира явно не го обича, а тя на следващия ден отиде в гражданското с друг. Казах, че Петросян ще загуби две партии подред — спорехме — и ето че стана... Значи някой ми е повярвал...

... Аз се ровех в книгите. Нима с никого и никога не беше се случвало същото, като с Витя? Наистина, отдавна има поверие, че ако се говори за несъществуваща болест на близък човек, значи — беда. Но това е мистика! Или може би това са някакви закони на психологията?... Макар че случаят с вестника няма нищо общо с психологията.

Може би да приемем всичко за низ от съвпадения и да не се замисляме...

Ние заедно се смеехме над жеста ми, станал привичен за мен: едва той почваше да говори и аз с пръсти докосвах устните му, прекъсвайки го посред дума. Но понякога все нещо успяваше да каже. Резултатът ли?

За рождения ми ден ми подариха книга, за която отдавна мечтаех. На всички изпити получих отличен. Много се харесах на майка му. Аз... Но защо само за себе си говоря?

Той спечели в един сеанс срещу Смилов, спечели без загуби заводският турнир по шахмат, направи пет изобретения, получи три премии, вдигна щанга, тежка сто и двадесет килограма, и написа стихове (макар че в последното аз не вярвах).

Стиховете са такива:

*Вздохом гори развею,
Сдвину оси планет.
Для того, в кого верят,
Невозможного нет.*

Той беше отличен, много добър човек — човек, който не може да лъже. Може би той продължи да пише стихове. Не знам, тъй като точно по това време се завърна от експедиция Игор. Виктор ни срещна случайно на улицата, приближи се, поздрави, изгледа го, после мен и каза: „Вие се обичате един друг“. И си отиде. Оттогава не съм го виждала. Но не го забравям. Тъй като съм щастлива. Нали Виктор, знаете, не умееше да лъже.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 1 от 1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.